

[Axel Kristensen]

var da en helt rigtig og nødvendig ting at lade dem lave. Om det er det, der er blevet forvansket til arkitekttegnet, ved jeg ikke. Disse vandhaner vil jeg gerne tage ansvaret for, dem har jeg set, og dem kender jeg. Det var rigtigt at konstruere dem. Det er rigtigt nok, hvad den højtærede undervisningsminister sagde, at vi prøver at standardisere — alt, hvad vi kan — og det ærede medlem ville også have kunnet stå op og sige — det ved det ærede medlem måske ikke, men jeg kan fortælle ham det — at de lamper, vi sætter op, også er specielt tegnet til Lundtoftesletten. Så kan man sige: dér kan man se, I tegner specielle lamper i stedet for at købe dem færdige, det er meget dyrere. Vi indhentede tilbud på dem i licitation mellem alle andre lamper, men den, der var specielt konstrueret til formålet, var den billigste. Man kan ikke sige, at hvis man laver noget specielt til en sag, så er det dyrere, og derfor må det ærede medlem virkelig komme og sige, hvor meget den vandhane, det ærede medlem har set, den, der var arkitekttegnet, er dyrere end de andre vandhaner, der havde været velegnede. Ellers anser jeg det for at være helt meningsløst at fremdrage det. Det ærede medlem kan være ganske rolig for, at den sag skal blive undersøgt. Hvad jeg hører af den slags mærkelige ting, bliver altid meget nøje undersøgt.

Morten Lange: Jeg skal nu, da det ærede medlem hr. Axel Kristensen har ført os ned i vandhaneafdelingen, lige gøre en undskyldning for et udtryk, jeg anvendte fra en ældre dansk ordbog, da jeg refererede til den meget store stab, der skulle beskæftiges med rengøringsarbejde på Lundtoftesletten. Jeg ved, jeg burde have anvendt udtrykket rengøringsassistenter; det var en fejl.

Men så til det lidt mere vidtgående. Der er i forbindelse med hele denne diskussion ført en meget kraftig udveksling af synspunkter frem om finansudvalgets stilling.

Jeg tror, vi alle er taknemlige for den meget præcise redegørelse, det ærede medlem hr. Thestrup kom med for, hvorledes den nuværende praksis må forstås. Jeg tror også, at vi alle kan være enige med finansudvalget i, at så længe man har en praksis, skal den overholdes. Men det forekommer mig, at en hel del af de ting, der er sket i forbindelse med de sidste års udvikling herhjemme i omfanget af statens anlægsarbejder o. s. v., ikke alene bør føre til de resultater, som det allerede er ved at føre til i ministeriet, og i tilsvarende overvejelser. Jeg er af den opfattelse, at det også bør føre til, at finansudvalget ved given lejlighed diskuterer med sine korresponderende ministre og med andre, om finansudvalgets egen arbejdsform muligvis skulle lægges om. Dermed spekulerer jeg ikke på, at der skal stiles efter en grundlovsændring el. lign., men der er mange andre muligheder for at få arbejdsgangen gjort nemmere og nå et mål af kontrol, som er rimeligt.

Det er ikke sikkert, vi nødvendigvis skal kontrollere så meget, som vi gør. Det kan godt ske, vi kan finde andre veje frem. Jeg har fornemmelsen af i talrige tilfælde, at de kontrolkrav, som finansudvalget i øjeblikket stiller efter den eksisterende praksis, virker så forsinkende på mange ting, at det måske ligefrem ikke engang kan betale sig, når vi nu endelig skal se nationaløkonomisk på det, at udøve kontrollen til det niveau. Det er alt sammen noget, som det vil føre alt for vidt at gå i detaljer om her. Jeg mener, at det vil være en ensidig diskussion, hvis vi blot siger, nu kræver finansudvalget praksis overholdt, og følgelig er der ikke mere at sige i den forbindelse. Der er mere at sige, men den diskussion skal selvfølgelig ikke føres nu. Vi skal bare være klar over, sagen skal fortsættes; den er ikke afsluttet med, at vi får statueret, at sådan er praksis.

Endelig til det spørgsmål, som den højtærede undervisningsminister var inde på: om Lundtofteudvalgets status i forhold til planlægningsudvalgets. Jeg har aldrig været